

Venenum sylvestre Helmontii. Kadar
vino vre, se kuha iz njega skrivnostni
vzduh, ki je silen strup in grozna moč
Sode razganja . . .

Anton Muznik, prvi lečnik v grofiji
goriško-gradiščanski, pa je zabeležil o sebi
še eno, še zadnje:

»Cicisbeo, joči! Kontesa Klementina
ima runje. Cicisbeo, zdaj veš, kaj je
lepota tega sveta! Vanitas vanitatum . . .
Cicisbeo! — — —

PREDMESTJE.

TINE DEBELJAK.

Na stotine oken,
za njimi luč:
petrolejka
s črnim cilindrom.

V zakajenem siju
spačeni obrazi,
roke kot bati;
odpeta bluza:
trhla mati
devetega dojenca
doji . . .
najstarejša hči
se vlačí,
troje jih berači,
enega krije grob.

Vik in jok.
Kletev skozi zobe.
Čez cesto zbeži otrok —
mati ga kolne.

Beži. Ne upa v hiše — okna šteje.
V krogih luči družine prebira:
večerjajo . . . iz špranj po žganju smrdi . . .
iz kota temnega se ženska smeje
in bas moža kot da tempelj razdira . . .
iz krčem harmonika svira . . .
ples . . . in smrad gorečih polti . . .

Otrok beži.
Vidi v revno luč:
mati otroke poljublja za noč,
odgrinja odeje in v platno rjuh
jih varno polaga,
ročice sklaplje, križati pomaga
in moli z njimi:
angelček varuh . . .

Otrok je sedel na prag
pod luč,
ki vso noč ni ugasnila . . .

POLDAN.

JOŽA LOVRENCIČ.

Sam v sebi sem brez sence
in vseokrog mene svetloba
in mir,
kot da prehaja v me iz svetniškega groba.

Nemim.

Roké so dvignjene in čakajo najslajših ran,
oči so hvalna pesem —
Tako živim na zemljo prikovan
in še se za večnost tresem.

SOSED.

STANKO MAJCEN.

»Sosed moj, kam brez obraza?
Otlouk strmiš v praznino.
Ščip visi, ne boj se mraza,
netopir odpira lino.

Sosed moj . . . « On gre. In vem:
Dal, prodal je, izneveril . . .
Dolg tiščal ga dolgo nem,
zdaj se je poneizmeril.

Breg moj, zbogom! Brez obraza!
Moj obraz, to zdaj si ti,
vse od leščja pa do laza
čelo, senci, nos, oči.

Brazdo sem za brazdo rezal,
dolbel in poglabljaj lik,
krčil, grebel, plel in vezal —
preoral sem se v ta lik!

Guba tista, saj je moja,
rosa rdeča, moj je sok.
Praviš: svét, pa je podoba
vseh skrbi in vseh nadlog.

Breg moj, ti si moj obraz,
strašno znan strmiš v oči mi.
Ti — obraz, brez njega jaz
grem po svetu v tali zimi.